

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Asan/14/2018
Identifikačné číslo spisu: 3017200467
Dátum vydania rozhodnutia: 22.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:3017200467.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobkyne DREVODOM ZÁZRIVÁ, s.r.o., so sídlom Dolina 54, 027 05 Zázrivá, IČO: 36 415 405, právne zastúpenej Mgr. Martinom Jankovičom, advokátom, so sídlom Železničná 257/19, 050 01 Revúca, proti žalovanému (sťažovateľovi) Národnému inšpektorátu práce, so sídlom Masarykova 1887/10, 040 01 Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PO/BEZ/2017/5398 O-575/2017 zo dňa 11. októbra 2017, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/88/2017-86 zo dňa 14. marca 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Inšpektorát práce Trenčín, ako prvoinštančný správny orgán, rozhodnutím č. 028/2017/2.1/H IPTN/KAHIP/ROZ/2017/416 zo dňa 27.06.2017, uložil žalobkyni podľa § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 125/2006 Z.z.“) pokutu v sume 33.000 € za porušenie povinností vyplývajúcich z § 6 ods. 1 písm. d) v nadväznosti na § 18 ods. 3 zákona č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 124/2006 Z.z.“) a § 8 ods. 1 písm. a) a bod 5.2 prílohy 3.B Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 396/2006 Z.z. o minimálnych bezpečnostných a zdravotných požiadavkách na stavenisko, spočívajúce v tom, že žalobkyňa na pracovisku - stavba rodinného domu Ing. O. O. v obci Melčice-Lieskové v záujme zaistenia bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci ku dňu 18.07.2016 nezabezpečila, aby pracovisko, pracovné postupy a organizácia práce neohrozovali bezpečnosť a zdravie zamestnancov, nakoľko

nezabezpečila zamestnancovi S. G. pre výkon prác vo výške vhodné prostriedky kolektívneho zabezpečenia proti pádu (zábradlia, plošiny, záchytné siete) ani prostriedky osobného zabezpečenia proti pádu ak nemožno použiť prostriedky kolektívneho zabezpečenia proti pádu. S. G. dňa 18.07.2016 pri práci vo výške spadol z výšky cca 230cm na betónovú podlahu z dočasnej konštrukcie na zvýšenie pracoviska, ktorá nebola vybavená prostriedkami kolektívneho zabezpečenia proti pádu, pričom neboli použité ani prostriedky osobného zabezpečenia proti pádu.

2. Na odvolanie žalobkyne žalovaný napadnutým rozhodnutím č. PO/BEZ/2017/5398 O-575/2017 zo dňa 11.10.2017 odvolanie zamietol a napadnuté prvoinštančné rozhodnutie potvrdil.

II.

Konanie na krajskom súde

3. Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 191 ods. 1 písm. c), písm. g) zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Správny súd konštatoval, že v predmetnej právnej veci je základnou spornou otázkou, či zranenia a poškodenie zdravia zamestnanca žalobkyne S. G., ktoré utrpel v súvislosti s pracovným úrazom dňa 18.07.2016, predstavujú ťažkú ujmu na zdraví, a to konkrétne poškodenie dôležitého orgánu podľa § 3 písm. l) zákona č. 124/2006 Z.z., tak ako uzavreli správne orgány v administratívnom konaní.

5. Zákon č. 124/2006 Z.z. v ustanovení § 17 stanovuje pre správny orgán povinnosť zadovážiť si za účelom zistenia miery poškodenia zdravia poškodenej osoby oznámenie poskytovateľa zdravotnej starostlivosti. Uvedené inšpektorát aj vykonal a takéto vyjadrenie si riadne zaobstaral. Uvedené však neznamená, že záver zdravotníckeho zariadenia je nespochybniteľný a otázka, ku ktorej sa vyjadroval nemôže byť za žiadnych okolností predmetom ďalšieho, resp. iného dokazovania v administratívnom konaní. Žalobkyňa v administratívnom konaní závery vyslovené v tomto oznámení namietala a žiadala v tejto otázke vykonať ďalšie dokazovanie. Tomuto návrhu nebolo vyhovené. Žalobkyňa si dala vzhľadom na uvedený postup správnych orgánov oboch stupňov vypracovať vlastný znalecký posudok, ktorým spochybňuje správnosť prijatého záveru, ohľadne vzniku ťažkej ujmy na zdraví jeho zamestnanca.

6. K prípustnosti predloženia takéhoto dôkazu správny súd uviedol, že S.s.p. v § 182 ods. 1 písm. f) počítá s tým, že žalobca označí, resp. predloží dôkazy. Z uvedeného je zrejmé, že napriek tomu, že správny súd nie je skutkovým súdom a dokazovanie vykonáva výnimočne, nemožno vykonanie dokazovania vylúčiť, najmä ak je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Správny súd v tejto súvislosti tiež konštatuje, že primárnou povinnosťou žalobcu je v podanej správnej žalobe riadne vymedziť skutkové a právne dôvody, pre ktoré považuje napadnuté rozhodnutie za nezákonné. Tieto svoje tvrdenia ohľadne nezákonnosti rozhodnutia je potom v závislosti na ich povahe, oprávnený podporiť dôkazmi, resp. návrhmi na vykonanie dokazovania. Tak tomu je aj v prejednávanej veci. Žalobkyňa ako jeden zo žalobných bodov uviedla, že správne orgány nesprávne, resp. nedostatočne ustálili otázku závažnosti poškodenia zdravia jej zamestnanca, ktoré utrpel v priamej príčinnej súvislosti s porušením jej povinností, čo malo zásadný vplyv na právnu kvalifikáciu skutku a zákonné rozpätie pokuty za tento skutok. Toto svoje tvrdenie podložila dôkazom, a to znaleckým posudkom. Znalecký posudok si nechala žalobkyňa vypracovať za účelom preukázania svojho tvrdenia ohľadne nezákonnosti žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného. Predloženie tohto dôkazu teda úzko súvisí s jej povinnosťou tvrdenia a dôkazným bremenom, ktoré ju v tomto ohľade v konaní pred súdom zaťažuje. Cieľom predloženého dôkazu je bezpochyby preukázanie existencie nedostatočného, resp. nesprávneho posúdenia veci žalovaným. Bez predloženia takéhoto dôkazu by kvalifikovaným spôsobom nepreukázala svoje žalobné tvrdenie a vystavila by sa riziku neúspechu v konaní. Vzhľadom na uvedené nie je možné takýto dôkaz bez ďalšieho odmietnuť len z dôvodu, že nebol predložený už v administratívnom konaní.

7. Správny súd mal ďalej za to, že otázka existencie závažnej ujmy na zdraví je otázkou právnou, ktorá vychádza z odborného posúdenia konkrétneho poškodenia zdravia zamestnanca. Zákon č. 124/2006 Z.z.

stanovuje v § 3 čo sa považuje za závažnú ujmu na zdraví, pričom je zrejmé, že táto nezávisí na počte dní práceneschopnosti poškodenej osoby. Stanovuje však, že za takúto ujmu sa považuje aj poškodenie dôležitého orgánu. Je potom potrebné vyložiť, čo presne takéto poškodenie predstavuje. Podľa ustálenej súdnej praxe trestných súdov vyjadrenej tiež v rozsiahlej judikatúre sa za poškodenie dôležitého orgánu považuje také porušenie niektorého z telesných orgánov, pri ktorom vzniká nebezpečenstvo pre život alebo iný závažný dlhotrvajúci následok napr. poranenie dôležitého vnútorného orgánu akým je napr. aj slezina. Z tohto pohľadu je potrebné podľa názoru krajského súdu posúdiť aj poškodenie zdravia zamestnanca žalobcu S. G..

8. Správny súd poukázal na to, že správne orgány síce postupovali v súlade so zákonom, keď si ohľadne zistenia závažnosti úrazu zamestnanca žalobkyne zaobstarali posudok podľa § 17 ods. 10 zákona č. 124/2006 Z.z., avšak na druhej strane žalobkyňa v konaní pred súdom predložila znalecký posudok, ktorý tieto odborné závery kvalifikovaným spôsobom spochybnil, a preto je potrebné, aby bolo v tejto veci vykonané ďalšie dokazovanie za účelom odstránenia týchto pochybností, resp., aby sa správny orgán s týmito skutočnosťami inak vysporiadal. Ako bolo uvedené vyššie, je pritom bez právneho významu, že tento znalecký posudok bol predložený až v konaní pred súdom, nakoľko aj v § 182 S.s.p. zákon počíta s tým, že žalobca predloží alebo označí dôkazy, ktoré žiada v konaní pred súdom vykonať.

9. Krajský súd poukázal na to, že znalecký posudok operuje pri svojich záveroch aj s dĺžkou práceneschopnosti poškodeného, ktorý znak ťažkej ujmy na zdraví v súčasnosti nie je podstatný pre uznanie záveru o jej existencii. Napriek uvedenému je však spôsobilý spochybniť závery, ktoré prijal žalovaný, a ktoré boli podstatné pre posúdenie veci. Predmetný znalecký posudok obsahuje totiž aj iné odborné závery, ktorými príslušná znalecká organizácia spochybňuje záver prijatý v administratívnom konaní ohľadne stupňa závažnosti poškodenia zdravia zamestnanca žalobkyne. Keďže ide o odborné posúdenie, ktoré si vyžaduje odborné znalosti, nie je správny súd oprávnený sám hodnotiť závery znaleckého posudku v tom zmysle, či ním boli úplne vyvrátené závery vyjadrenia (návratky) získaného podľa § 17 ods. 10 zákona č. 124/2006 Z.z.. Pre rozhodnutie správneho súdu je však postačujúce, že tieto boli kvalifikovaným spôsobom spochybnené, a preto je potrebné, aby bola táto otázka (podstatná pre právne posúdenie veci) nanovo naisto postavená v rámci administratívneho konania. Na tieto závery nemá vplyv ani námietka žalovaného ohľadne špecializácie súdneho znalca. Podľa žalovaného sa k tejto otázke môže relevantne vyjadriť len špecialista - neurológ, sám sa však uspokojil s vyjadrením podľa § 17 ods. 10 zákona č. 124/2006 Z.z., ktoré vypracoval úrazový chirurg. Znalecký posudok predložený žalobkyňou bol vypracovaný znaleckou organizáciou, ktorá má oprávnenie podávať posudky aj z odvetvia neurochirurgia a závery boli konzultované s neurochirurgom. Neobstojí ani námietka žalovaného, že pre správne orgány je podstatný skutkový stav, ktorý tu existuje v čase ich rozhodovania, pričom s predmetným znaleckým posudkom v čase rozhodovania nedisponovali. Znalecký posudok nepredstavuje doplnenie skutkového stavu, ale odborné posúdenie, ktoré je (môže byť) podkladom pre právne závery správneho orgánu.

10. Súčasne správny súd považoval za dôvodný aj žalobný bod týkajúci sa nedostatočného vymedzenia skutku vo výrokovej časti rozhodnutia, keď správne orgány neuviedli poškodenie zdravia a ujmu, ktorá mala poškodenej osobe porušením povinností žalobkyne vzniknúť. Správny súd sa stotožnil s argumentáciou žalobkyne, že pre riadne a nezameniteľné identifikovanie sankcionovaného konania je potrebné uviesť a konkretizovať aj tieto skutočnosti, ktoré prispievajú k presnému opisu skutku, za ktorý je žalobkyňa sankcionovaná.

11. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 S.s.p. tak, že úspešnej žalobkyni náhradu trov konania priznal.

III.

Konanie na kasačnom súde

12. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť, a to z dôvodov, že má za to, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a že

nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Sťažovateľ namietal, že výsledok posúdenia poskytovateľa zdravotnej starostlivosti podľa § 17 ods. 10 zákona č. 124/2006 Z.z. predstavuje rozhodujúci podklad nielen pre určenie výšky pokuty, ale už pre samotné šetrenie, berúc na zreteľ fakt, že inšpektorát práce obligatórne vyšetruje iba príčiny vzniku pracovného úrazu, ktorým bola spôsobená smrť alebo ťažká ujma na zdraví. Záveru poskytovateľa zdravotnej starostlivosti o tom, či ide o závažný pracovný úraz, tak musí byť pripísaná zvýšená miera závažnosti a dôležitosti a jeho spochybnenie spôsobom, akým to učinil krajský súd, nemôže právne obstáť.

14. Sťažovateľ opätovne zdôraznil, že znalecký posudok, o ktorý sa opieral krajský súd a ktorého závermi odôvodňuje zrušenie rozhodnutia žalovaného, v čase vydania napadnuté rozhodnutia žalovaného neexistoval, a preto nemôže mať vplyv na jeho zákonnosť.

15. Sťažovateľ ďalej namietal, že predmetný znalecký posudok, ktorý bol súdu predložený ako súčasť žaloby, nebol sťažovateľovi vôbec doručený.

16. K záveru krajského súdu o nedostatočnom vymedzení skutku vo výroku napadnutého rozhodnutia žalovaného sťažovateľ uviedol, že skutkovú vetu formuloval tak jednoznačne, že je vylúčená akákoľvek možnosť zámenny sankcionovaného protiprávneho konania s iným deliktom. Predmetom uloženia pokuty bola skutočnosť, že žalobkyňa porušila svoje povinnosti vyplývajúce jej z predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci a nie, že bola spôsobená poškodenému ťažká ujma na zdraví.

17. Z uvedených dôvodov navrhol kasačnému súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

18. Žalobkyňa sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti v celom rozsahu pridrжала odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu a stotožnila sa s ním vo všetkých jeho bodoch, a preto navrhla kasačnému súdu, aby kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

19. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 S.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 22. mája 2019 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

20. V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu

účastníkov) sa kasačný súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil krajský súd zo zistení uvedených žalobkyňou a správnymi orgánmi, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

Podľa § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 125/2006 Z.z. inšpektorát práce je oprávnený uložiť pokutu, ak tento zákon neustanovuje inak zamestnávateľovi za porušenie povinností vyplývajúcich z tohto zákona, z predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a) prvom bode až treťom bode, šiestom bode a ôsmom bode alebo za porušenie záväzkov vyplývajúcich z kolektívnych zmlúv až do 100 000 eur, a ak v dôsledku tohto porušenia vznikol pracovný úraz, ktorým bola spôsobená smrť alebo ťažká ujma na zdraví, najmenej 33 000 eur.

Podľa § 3 písm. l) zákona č. 124/2006 Z.z. na účely tohto zákona ťažká ujma na zdraví je vážna porucha zdravia alebo vážne ochorenie, a to

1. zmrzačenie,
2. strata alebo podstatné zníženie pracovnej spôsobilosti,
3. ochromenie údu,
4. strata alebo podstatné oslabenie funkcie zmyslového ústrojenstva,
5. poškodenie dôležitého orgánu,
6. zohyzdenie,
7. vyvolanie potratu alebo usmrtenie plodu, alebo
8. mučivé útrapy.

Podľa § 6 ods. 1 písm. d) zákona č. 124/2006 Z.z. zamestnávateľ v záujme zaistenia bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci je povinný zabezpečiť, aby pracoviská, komunikácie, pracovné prostriedky, materiály, pracovné postupy, výrobné postupy, usporiadanie pracovných miest a organizácia práce neohrozovali bezpečnosť a zdravie zamestnancov a na ten účel zabezpečiť potrebnú údržbu a opravy.

Podľa § 17 ods. 10 zákona č. 124/2006 Z.z. poskytovateľ zdravotnej starostlivosti je povinný zamestnávateľovi, príslušnému inšpektorátu práce a príslušnému orgánu dozoru na požiadanie do desiatich dní písomne oznámiť, či ide o závažný pracovný úraz podľa odseku 4 písm. a) a ak ide o ťažkú ujmu na zdraví, aj určenie vážnej poruchy zdravia alebo vážneho ochorenia podľa § 3 písm. l).

Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 124/2006 Z.z. zamestnávateľ a fyzická osoba, ktorá je podnikateľom a nie je zamestnávateľom, vykonávajúci montážne, opravárenské, stavebné a iné práce pre iné fyzické osoby a právnické osoby sú povinní dohodnúť s objednávateľom prác zabezpečenie a vybavenie pracoviska na bezpečný výkon práce. Práce sa môžu začať až vtedy, keď je pracovisko náležite zabezpečené a vybavené.

21. Kasačný súd po preskúmaní spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis sťažovateľa, dospel k záveru, že kasačné námietky sťažovateľa nie sú dôvodné.

22. Kasačný súd sa po preskúmaní rozhodnutí správnych orgánov stotožnil so záverom krajského súdu, že vymedzenie skutku vo výrokovej časti rozhodnutia, keď správne orgány neuviedli poškodenie zdravia, resp. ujmu, ktorá mala poškodenému vzniknúť, je nedostatočné, a preto takýto výrok správneho rozhodnutia nespĺňa zákonné náležitosti na individualizáciu skutku, ktorého sa mala žalobkyňa dopustiť.

23. Z hľadiska ustálenej súdnej praxe považuje kasačný súd za potrebné zdôrazniť, že výrok rozhodnutia o priestupku, resp. o správnom delikte, musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i uvedenie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený s iným. Výrok rozhodnutia predstavuje najdôležitejšiu časť rozhodnutia, lebo sú v ňom určené konkrétne práva a povinnosti účastníkov konania. Musí byť preto určitý a konkrétny, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo bolo predmetom správneho konania (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/28/2007 zo dňa 6. marca 2008).

24. Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o priestupku, resp. o správnom delikte, musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nemohlo byť zameniteľné s iným konaním. Taktiež je potrebné uviesť, že záver o nevyhnutnosti úplnej špecifikácie príslušného

priestupku, resp. správneho deliktu, z hľadiska vecného, časového a miestneho plne korešponduje i s medzinárodným záväzkom Slovenskej republiky, pretože i na rozhodovanie o priestupkoch je potrebné aplikovať požiadavky článku 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách. Z článku 6 ods. 1 Dohovoru vyplýva, že veci priestupkové a taktiež veci správnych deliktov je potrebné považovať v zmysle ustálenej štrasburskej judikatúry za veci, ktoré majú charakter konania o trestnom obvinení. Vo všetkých veciach, ktoré je možné subsumovať pod pojem „veci trestného charakteru“ musí mať osoba, proti ktorej sa vedie konanie možnosť domôcť sa práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 Dohovoru. Správne delikty sú svojou povahou najbližšie práve priestupkom. V oboch prípadoch ide o súčasť tzv. správneho trestania, o postih správny orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie).

25. Zákonná úprava je jednoznačná napr. pokiaľ ide o konanie o trestných činoch, pretože podľa trestného zákona musí výrok rozsudku presne označovať trestný čin, ktorého sa týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením príslušného zákonného ustanovenia ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, poprípade i iných skutočností potrebných, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. U priestupkov je obdobná právna úprava a výrok rozhodnutia o priestupku musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času jeho spáchania, vyslovenie viny, druh a výmeru sankcie. Pri iných správnych deliktoch takéto jednoznačné vymedzenie výroku rozhodnutia v právnej úprave nie je a odkazuje tu len na správny poriadok (§ 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb.), teda vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Tento záver je vyvoditeľný z ustanovenia § 47 ods. 2 Správneho poriadku. Rozhodnutie správneho orgánu o uložení pokuty žalobkyni za porušenie ustanovení zákona č. 124/2006 Z.z. je potrebné, vzhľadom na uvedené, považovať za rozhodnutie trestného charakteru a takýmto rozhodnutím je teda i rozhodnutie o priestupku, resp. o správnom delikte, a preto je nevyhnutné vymedziť presne vo výrokovej časti, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. Takáto požiadavka podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to predovšetkým z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/238/2009 zo dňa 19. mája 2010).

26. Vzhľadom na vyššie uvedené kasačný súd uvádza, že výrok rozhodnutia prvoinštančného správneho orgánu ako aj sťažovateľa nespĺňa uvedené požiadavky, a to, že neobsahuje konkrétne opis skutku, resp. následok konania žalobkyne v dôsledku porušenia povinností vyplývajúcich zo zákona č. 124/2006 Z.z., ktorý je žalobkyni kladený za vinu. Uvedené nedostatočné vymedzenie skutku podľa názoru kasačného súdu nespĺňa požiadavky o určitosti, konkrétnosti a zrozumiteľnosti výroku rozhodnutia. Z uvedených dôvodov je rozhodnutie sťažovateľa, ako aj rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu, v tejto časti výroku nezrozumiteľné a nepreskúmateľné, čo je dôvod pre jeho zrušenie. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5SŽ/66/1998 zo dňa 30. septembra 1998, ktorý uviedol, že „Výrok rozhodnutia je jadrom celého rozhodnutia, ktorým sa určujú konkrétne práva a povinnosti účastníkov správneho konania. Musí v presnej, stručnej a úplnej formulácii vyjadriť záver správneho orgánu o otázke, ktorá je predmetom rozhodnutia. Požiadavku určitosti, presnosti a zrozumiteľnosti výroku treba dôsledne rešpektovať aj pri vydávaní rozhodnutia odvolacieho orgánu“.

27. Zo skutkovej vety výroku napadnutého rozhodnutia sťažovateľa nevyplýva, aká ujma vznikla poškodenému. Kasačný súd uvádza, že nie je postačujúce, že správny orgán iba poukáže na zákonné ustanovenie, ktoré upravuje ťažkú ujmu na zdraví, bez toho, aby v skutkovej vete nepopísal aká ujma, resp. zranenie vzniklo poškodenému v dôsledku porušenia povinností žalobkyne upravených v zákone č. 124/2006 Z.z. Požiadavka podrobnosti je nevyhnutná, a to predovšetkým z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania.

28. Po preskúmaní administratívneho spisu kasačný súd uvádza, že žalobkyňa namietala závery poskytovateľa zdravotnej starostlivosti už od administratívneho konania a žiadala v otázke posúdenia

úrazu poškodeného ako ťažkej ujmy na zdraví doplniť dokazovanie. Tomuto návrhu žalobkyni nebolo vyhovené. Žalobkyňa však k podanej žalobe predložila dôkaz, a to znalecký posudok, ktorý spochybnil odborné závery poskytovateľa zdravotnej starostlivosti. K oznámeniu poskytovateľa zdravotnej starostlivosti kasačný súd uvádza, že závery v ňom uvedené nie sú v žiadnom prípade nespochybniteľné a môžu byť predmetom ďalšieho dokazovania. Vzhľadom na to, že v dôsledku predloženého znaleckého posudku vznikli v otázke posúdenia závažnosti poškodenia zdravia poškodeného pochybnosti, čo má vplyv na právnu kvalifikáciu skutku a zákonné rozpätie pokuty za tento skutok, je potrebné, aby bolo vo veci vykonané ďalšie dokazovanie za účelom odstránenia týchto rozporov. Skutočnosť, že žalobkyňa predložila znalecký posudok spolu so žalobou a nie v administratívnom konaní, nie je právne významná, pretože aj zákon počíta s tým, že žalobca predloží alebo označí dôkazy, ktoré žiada v konaní pred súdom vykonať (§182 ods. 1 písm. f) S.s.p.). Predložený znalecký posudok súvisí s jeho povinnosťou tvrdenia a dôkazným bremenom, ktoré ho v konaní pred súdom zaťažuje. Predloženie znaleckého posudku má za cieľ preukázať nedostatočné posúdenie veci správnymi orgánmi.

29. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľa sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

30. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že žalobkyni, ako úspešnému účastníkovi konania o kasačnej sťažnosti, nárok na náhradu trov tohto konania priznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) V zmysle § 175 ods. 2 S.s.p. v spojení s dôvodovou správou k § 467 S.s.p. (teleologický výklad) o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením krajského súdu.

31. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.